

(адютантъ), припкаше отъ рота до рота, отъ дружина до дружина, отъ полкъ до полкъ.

Съ голѣма грижа той следѣше обучението и отъ сърдце се радваше на успѣха. — „Здравейте, юнаци!“ Това бѣха неговитѣ думи навсѣкжде.

Единъ день бѣха събрани всички пловдивски редовни войски заедно съ ученическия легионъ. Море отъ хора пълнѣше полето. Очакваше се князътъ.

Изведнажъ барабанитѣ забиха и тржбитѣ затржбиха. Музики гръмнаха. Ето князътъ като вихъръ пристига, обикаля всички дружини и поздравлява. Стана прегледъ. Всички дружини минаха въ стройни редове предъ княза. Това бѣ на 12 ноемврий 1885 г.

Неочаквана опасность

На всички войски и на народа очитѣ бѣха обърнати къмъ турската граница. Оттамъ се очакваше опасността.

На 14 ноемврий работата се съвсемъ измѣни. Намѣсто отъ изтокъ, отъ Цариградъ, да дойде неприятель, такъвъ дойде отъ западъ — отъ Царибродъ.

Защо? Какъ така? — питаха се учудени всички.

— Сръбскиятъ кралъ Миланъ Обреновичъ, безъ да пита своя народъ, събралъ войскитѣ си и нападналъ българскитѣ граници. Защо?

Сръбскиятъ народъ не обичаше своя кралъ Милана зарадъ лошия му нравъ и безпжтнитѣ му работи. За да се докара предъ сърбитѣ като победителъ, Миланъ обяви война на България, защото Съединението на Южна България съ Северна било незаконно. България щѣла да стане по-голѣма отъ Сърбия, Берлинскиятъ договоръ щѣлъ да се наруши и равновесието между балканскитѣ държави щѣло да се развали.

Тази вестъ падна върху българитѣ като гръмъ отъ ясно небе.

Веднага готовата войска за Турция се обърна къмъ